

Čís. 297.

Padělání peněz a cenných papírů. Opatřování padělaných kolků jest spoluvinou ve smyslu § 107 tr. z.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1920, Kr I. 736/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemsk. trestního soudu v Praze ze dne 17. dubna 1920, jímž byl uznán vinným zločinem ve smyslu § 107 tr. z. případně zločinem ve smyslu § 1 odst. 1 a § 12 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že podřadění činnosti obžalovaného pod ustanovení § 107 tr. z. je právně mylné. Máť prý § 107 tr. z. na mysli pouze padělání celých úvěrních papírů, po případě bankovek, nikoliv však kolků, které ježto slouží vlastně jen k pouhému označení bankovek, kolujících po převratu v nynějším čl. státu, ani na mysli míti nemohl. Jest proto otázka, je-li podřadění činnosti obžalovaného, spadající do měsíce dubna 1919, tedy do doby před vydáním zákona ze dne 29. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., pod ustanovení § 107 tr. z. správným, čili nic. Na otázku tuto sluší odpověděti kladně. Spoluvinníkem dle § 107 tr. z. jest, kdo vědomě za účelem nápomoci k padělání dodá, co může posloužiti ku zhotovení nepravých úvěrních papírů, majících platnost mince, nebo, kdo jakýmkoliv způsobem spoluúčinkuje k padělání. Zákon netresce spoluvinníka, jak stížnost, poukazujíc na úvodní část § 107 tr. z., za to má, pouze v těch případech, když na veřejných úvěrních papírech obvyklé znaky rytím napodobuje, papír, kolkovadla, matrice, písma a lisy... zhotovuje. To jsou, hledíc k ostatnímu obsahu tohoto § jen příkladmo uvedené způsoby spáchání deliktu. Dle toho dlužno shledávati v opatřování padělaných kolků opatření prostředku, sloužícího k padělání úvěrních papírů, majících platnost mincí a tudíž spoluvinu na padělání těchto papírů ve smyslu § 107 tr. z.

Čís. 298.

Zpronevěra není vyloučena tím, že věc byla svěřena za účelem obchodu nedovoleného, ani tím, že nebyla dosud vedena bezvýsledná exekuce do jmění pachatelova.

Tím, že pachatel zpronevěřiv svěřenou mu věc, padělal stvrzenku o domnělém vrácení věci, nepřestává skutek býti zpronevěrou a nestane se podvodem.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1920, Kr I. 36/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemsk. trestního soudu v Praze

ze dne 17. září 1919, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. z. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost pokládá, provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., zpronevěru za vyloučenu, poněvadž částka zpronevěřená byla svěřena obžalovanému za účelem obchodu nedovoleného, takže šlo o peníze, jichž vrácení nemohl poškozený dle § 1174 obč. zák. zpět požadovati žalobou civilní. Zákon trestní chrání dle výslovného předpisu § 4 tr. zák. i zločince, tím méně možno ochranu jeho odpírati osobě, již právo civilní vyjimečně snad odpírá civilní žalobu. Jelikož § 183 tr. z. tresce bezvyjimečně toho, kdo předmět, mu svěřený, zadržuje, neb si přivlastní, aniž by rozlišoval dle účelu, za jakým svěřením se stalo, nelze též v tomto případě z důvodu, stěžovatelem uvedeného, uznati skutkovou podstatu zpronevěření za vyloučenu. Nesprávná jest též další námitka stěžovatelova, že nelze mluvit o zpronevěření, dokud předchází bezvýslednou exekuci do jeho jmění není prokázáno, že není s to, by civilně věřitele uspokojil. Ani této podmínky zpronevěření § 183 tr. z. nezná i stačí, je-li jakýmkoli způsobem prokázáno, že pachatel peněz, jemu svěřený, za sebou zadržel nebo si přivlastnil. Náhled stěžovatelův vedl by k neudržitelnému důsledku, že by se osoba majetná vůbec nemohla zpronevěry dopustiti, což nevystihovalo by smysl trestního ustanovení o zpronevěře. Sdíletí nelze konečně ani náhled zmateční stížnosti, že bylo skutek stěžovatelův podřaditi trestnímu ustanovení o podvodu a nikoliv o zpronevěře. Dle zjištění rozsudku přivedeno bylo poškození manželů J-ových protiprávním zadržením a přivlastněním si svěřené peněžité částky obžalovaným. Paděláním potvrzenky o vrácení svěřené částky mělo býti zpronevěření jen zakryto, poškozeným domáhání se náhrady způsobené škody jen stíženo, ne-li znemožněno. Činností touto měl býti jen protiprávní stav, zadržením svěřených peněz přiveděný, zabezpečen a upevněn, pro docílení zločinného výsledku nebylo jí nezbytně zapotřebí. Proto právem shledána byla ve zpronevěření hlavní trestná činnost stěžovatelova a tato jest pro subsumpci celého postupu jeho pod trestní zákon směrodatnou.

Čís. 299.

Ustanovení trestního zákona o beztrestnosti pro účinnou lítost nelze vztahovati na jiné činy, než na krádež a zpronevěru.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1920, Kr I. 506/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemsk. trestního soudu v Praze ze dne 29. dubna 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle §§ 20 čís. 2 lit. a) cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňuje jediný důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř. Odvolávajíc se na skutečnost, nalézacím soudem zjištěnou, že ob-